

καὶ τοῦ ἐπρομήθευσε τὴν τροφὴν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπαυδῆσας ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ παιδίου τοῦ ν' ἀπαντᾷ πάντοτε τὰ αὐτὰ, καὶ πολλὸν πιθανόν ὑποπτεύσας τινὰ ἐκ τῶν ναυτῶν, συνέλαθεν ἡμέραν τινὰ τὸ πτωχὸν παιδίον ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ὀδηγῆσας αὐτὸ ὑπὸ τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου, τοῦ εἶπεν, ὅτι ἐὰν ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, θά τὸ ἐκρέμα ἐκ τῆς κεφαλῆς. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται καὶ ναῦται συνήχθησαν περὶ αὐτοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ δὲ ἱστατο ὁ ἀσπλαγχνός ὑποπλοίαρχος μὲ τὸ ὠρολόγιον ἀνὰ χεῖρας περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου.

Ἦτο ὠραιότατον θέαμα νὰ βλέπη τις τὸ ὤχρον, ἀγέρωχον καὶ τεθλιμμένον πρόσωπον τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου παιδίου, τὴν κεφαλὴν του ἔχοντος ὑψωμένην, καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἐκ τῶν δακρύων. Ἀφοῦ τὰ ὀκτὼ λεπτὰ τῆς ὥρας παρήλθον, ὁ ὑποπλοίαρχος εἶπεν εἰς αὐτὸ, ὅτι δύο μόνον λεπτὰ τοῦ ἔμενον ἵνα ζήσῃ, καὶ τὸ συνεβούλευσε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του· ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα ἐρωτῆσαν τὸν ὑποπλοίαρχον μετὰ μεγάλης ἀπλότητος καὶ ἐπισημότητος, ἐὰν τῷ ἐπετρέπετο νὰ προσευχηθῇ.

Ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἐκίνησε δὲ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔγεινε κάτωχρος ὡς φάσμα καὶ τρέμων ὡς καλὰμιον ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου σαλευόμενον. Καὶ τώρα οἱ πάντες ἐσράφησαν πρὸς τὸ γενναϊόφρον καὶ εὐγενὲς παιδίον· τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤ μὲν κοινωνία ἀπέριπτεν, ὁ ἴδιος δὲ αὐτοῦ πατὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ διαθρέψῃ, μὲ ἔγνωμένας χεῖρας καὶ κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένην ἐγανάτισε καὶ προσηύχετο εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν ἵνα τὸ εὐσπλαγχνισθῇ καὶ τὸ λάβῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ὁ πληροφορησας ἡμᾶς περὶ τοῦ γεγονότος τούτου προσθέτει ὅτι συνέβη τότε σκηνὴ τις δμοία τῆς Πεντηκοστῆς. Ὅλοιοι ἐξέσπασαν πανταχόθεν ἀπὸ ἀπαθείς καὶ σκληρὰς καρδίας, εὐθὺς ἅμα εἶδον τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ παιδίον καὶ νὰ τὸ σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἡσπάσθη ἐπανειλημμένως καὶ τὸ ἠδλόγησεν, ὡμολόγησεν ἔπειτα ὅτι ἐπέθετο ἤδη εἰλικρινῶς εἰς τοὺς λόγους του, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν γενναϊότητά του, μεθ' ἧς ἀν-

τίκρισε τὸν θάνατον, προτιμήσας νὰ προσφερθῇ θῦμα μᾶλλον εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀληθείας, παρὰ νὰ ψευσθῇ. Ἀναγνώστα! θεώρησον τὴν ὀπισθεν εἰκονογραφίαν, καὶ μιμῆθητι τὸ πτωχὸν ἀλλ' εὐσεβὲς ἐκεῖνο παιδίον!

Ἡ ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ ΔΑΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΥΣΤΑΣΠΟΥΣ

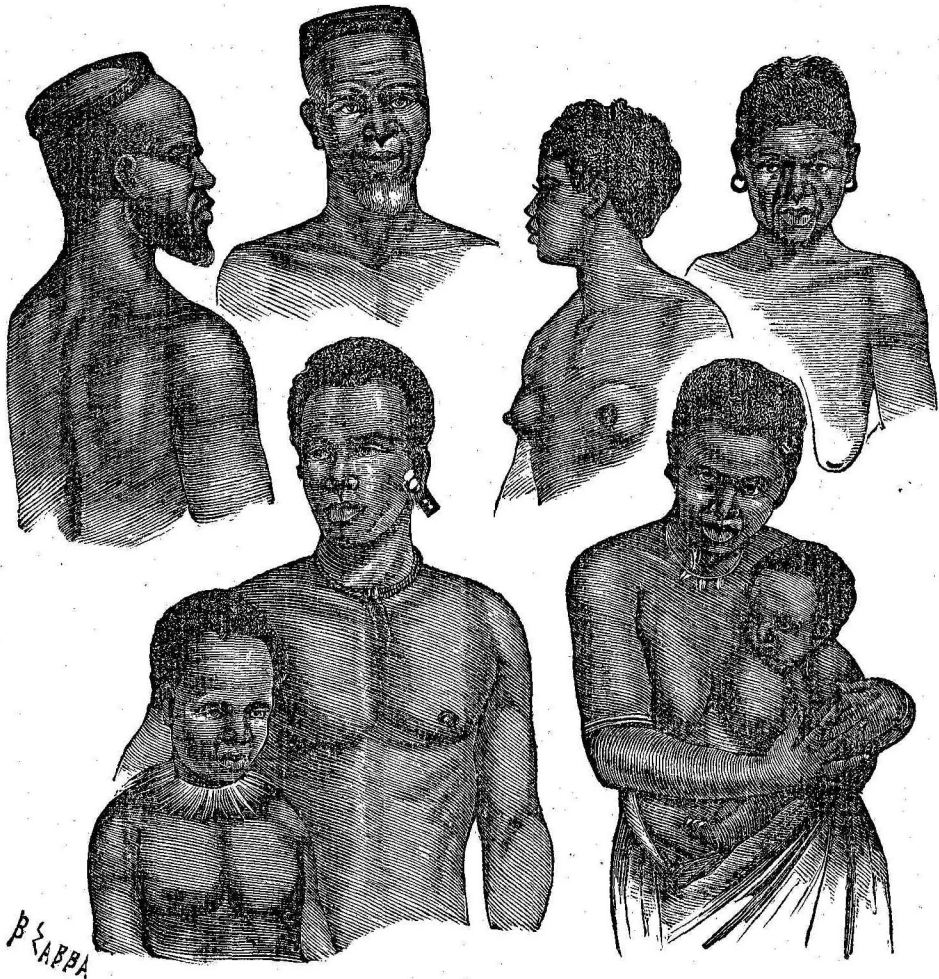
Εἰς τῶν τελειοτάτων καὶ ἀναμφιβόλως τῶν ὠραιότατων σφραγιδοκυλίνδρων τῆς Ἀσσυρίας τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, εἶναι ἡ εἰς τὴν παρούσαν εἰκονογραφίαν παριστανομένη σφραγὶς τοῦ Δαρείου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὑστάσπου. Εἶναι δὲ αὕτη ἐξαισίως ἐκκαλισμένη ἐπὶ ὤχρου ἀμδάρεως λίθου, πρὸ εἰκοσι δύο αἰώνων, ἥτοι πρὸ 2200 ἐτῶν· ἀλλ' ὅμως κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα τόσῃ μικρὰν βλάβην ὑπέστη, ὥστε καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ λαμβανόμενον ἐκτόπωμα δύναιτο νὰ θεωρηθῇ ὡς καλλιτέχνημα. Παριστάνει δὲ μίαν ἐκ τῶν συνειθεστώτων υποθέσεων μεταξύ τῶν Ἀσσυρίων, δηλαδὴ κυνήγιον λέοντος.

Ὁ Δαρεῖος ἱστάμενος ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἄρματος του εἶναι ἤδη ἑτοιμος νὰ ἐξακοντίσῃ τρίτον βέλος κατὰ τινος λέοντος, ὅστις ἀγωνίζεται νὰ κάμῃ ματαίαν καὶ τελευταίαν ἐφοδὸν κατὰ τοῦ μονάρχου· ὑπὸ τοὺς πό-

δας δὲ τοῦ ἵππου φαίνεται ἐξηπλωμένος καὶ ἐκπνέων ἄλλος τις λέων· ἄνωθεν τοῦ ἄρματος τοῦ βασιλέως ὁ Θεὸς Βάαλ ἐκτείνει τὰς προστατευτικὰς αὐτοῦ πτέρυγας, ἀπὸ τὸ ἐν δὲ καὶ τὸ ἄλλο μέρος ὑπάρχουσι δύο φοινικόδενδρα καταφορτωμένα μὲ καρπούς. Ὅπισθεν τοῦ Δαρείου ὑπάρχουσι τρεῖς σειραὶ σφηνοειδῶν γραμμάτων, εἰς Περσικὴν, Μηδικὴν καὶ Συριακὴν γλῶσσαν, τὰ ὅποια ἐξηγοῦνται, — «Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος.» Οἱ χαρακτῆρες ἰδίως τῶν ζώων εἶναι ἐξωγραφημένοι κατὰ τὸν ἰδιαίτερον συνθηματικὸν τρόπον τῆς Ἀσσυριανῆς τέχνης, καὶ δεικνύουσι μέχρι τῆς σήμερον μεγάλην λεπτότητα καὶ ἀκριβείαν.

Ἐκ τῆς φροντίδος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφυλάσσοντο αἱ βασιλικαὶ σφραγίδες εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἐκ τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου, δύνανται τις νὰ συμπεράνῃ εὐλόγως, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ σφραγίς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσφράγισαν τὸν λίθον, τὸν ὁποῖον ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα τοῦ λάκκου, ὅπου ἐρρίφθη ὁ Δαυιὴλ (Δαν. 6, 17.) καὶ ὁ ὁποῖος τότε, καθὼς σήμερον, ἀλλὰ διαφοροτρόπως, ἐπεμαρτύρει τὴν ἀλήθειαν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς Προνίας τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μεγαλειτέρα τῆς πρωτοτύπου σφραγίδος.

Β. ΑΡΒΑ

ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΖΟΥΛΟΥ.

Ἐπειδὴ προτιθέμεθα νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διάφορα πράγματα περὶ τῶν Ἀφρικανῶν, ἀρχίζομεν ἤδη μὲ μίαν τῶν κυριωτέρων φυλῶν, τὴν τῶν Ζουλού, ἣτις εἶναι ὁ τύπος ὅλων τῶν φυλλῶν, αἵτινες διακρίνονται ὅπῃ τὴν ἐπωνυμίαν Καφφίρ, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ τῆς 27 μέχρι τῆς 33 μοίρας πλάτους.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὰς διαφορὰς ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μέχρι τῆς γεροντικῆς.

Ἄλλοτε θέλομεν δώσει τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τινὰ ἐκ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ἰσχυρᾶς καὶ μεγάλης ταύτης φυλῆς.